

«EL SOCI DEL BARÇA S'HA TORNAT MESELL»

Morera Falcó: la veritat sobre Núñez

«Un Barça triomfant. Història d'una incongruència» és el títol del llibre que Josep Morera Falcó acaba de publicar sobre els deu anys de «nunyisme». Morera Falcó, un dels més prestigiosos periodistes esportius del país —una carrera que el mateix Núñez ha intentat arruïnar—, destapa amb aquesta obra la caixa dels trons.

Ramon Aymerich

Josep Morera Falcó és una institució vivent de la premsa esportiva barcelonina. Com molts altres companys d'ofici, va viure les conseqüències que l'arribada de Núñez a can Barça provocà entre el sector més crític de la professió. Ara, després de deu anys d'obligat silenci, Morera Falcó ha publicat *Un Barça triomfant. Antologia d'una incongruència*. De ben segur, el document que més bé reflecteix i analitza els darrers anys d'història del club. És la particular *glasnost* que el soci es mereixia.

—¿On és la incongruència?

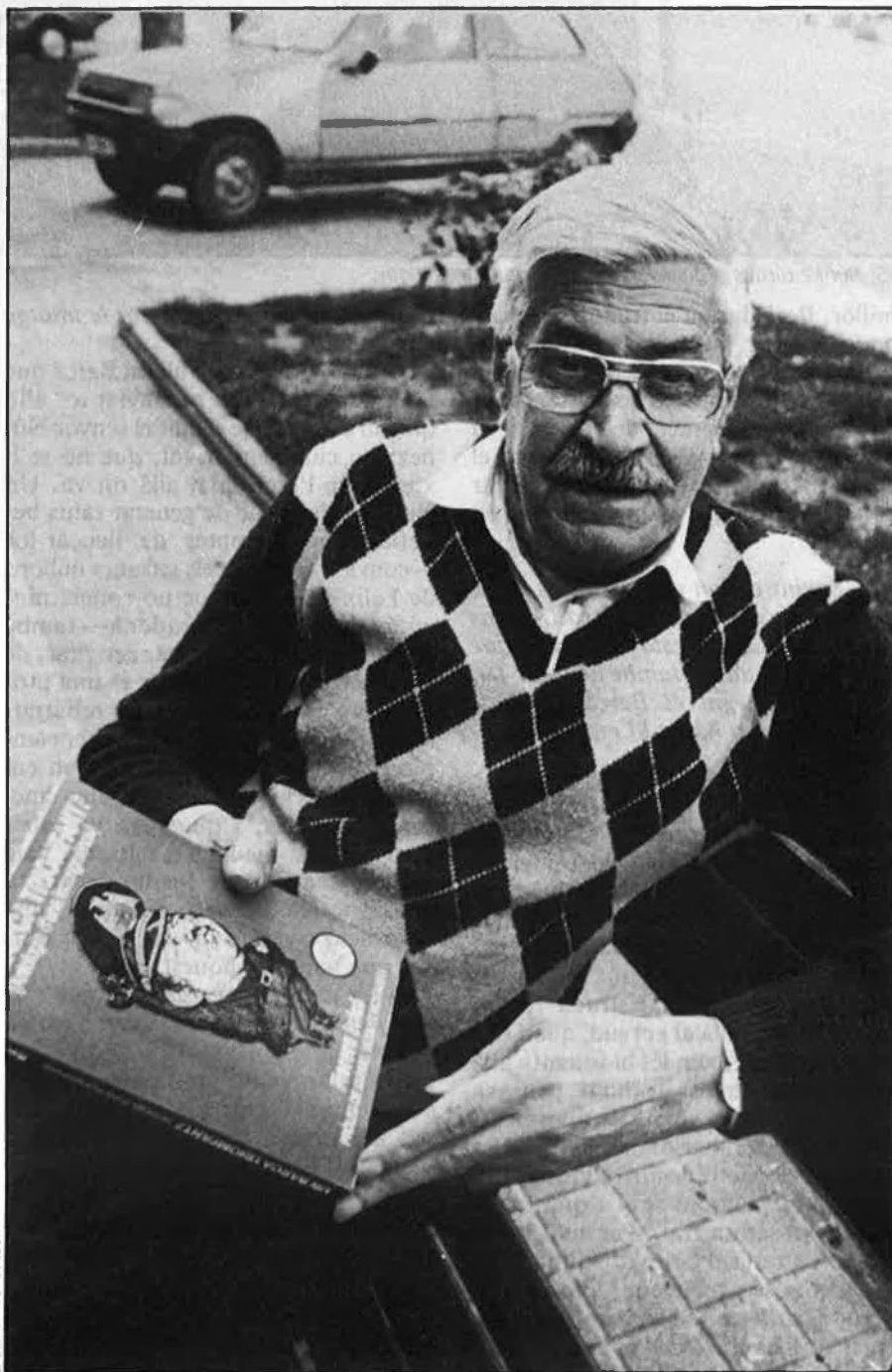
—El mateix títol ja ho diu tot. Amb el «Barça triomfant», aquest senyor prometia, ho recordo textualment, de guanyar tots els títols, dos per temporada. És clar, això era tan incongruent que ja *frapa*. Perquè d'una part les victòries ja no han estat tan espectaculars com això. I després, a mi ja no m'interessa un Barça triomfant com prometia el senyor Núñez. Un Barça que ho guanyi tot ja no interessa ni al mateix Barça. Si fos així, hauriem de plegar ben aviat la barraqueta perquè ens fotríem tots de fàstic.

—¿Quan et decideixes a escriure aquest llibre?

—Gairebé des que arriba en Núñez al Barça. Mentre vaig poder escriure i aguantar-li les envestides, vaig seguir a *El Correo Catalán*. Jo ja parlava amb ell molt abans que fos candidat. Ell ja es cuidava la imatge; jo no ho veia clar i ho deia. Va durar fins que, la mateixa nit del Gamper del 1978, en Lorenzo Gomis —que llavors era el director del diari— em cridà i em comunicà que cessava com a redactor en cap d'esports. Vaig quedar atordit durant uns mesos, fent encreuats en un racó, per no avorrir-me. Va ser aleshores quan vaig començar a escriure part del llibre. La cosa es va anar allargant fins ara.

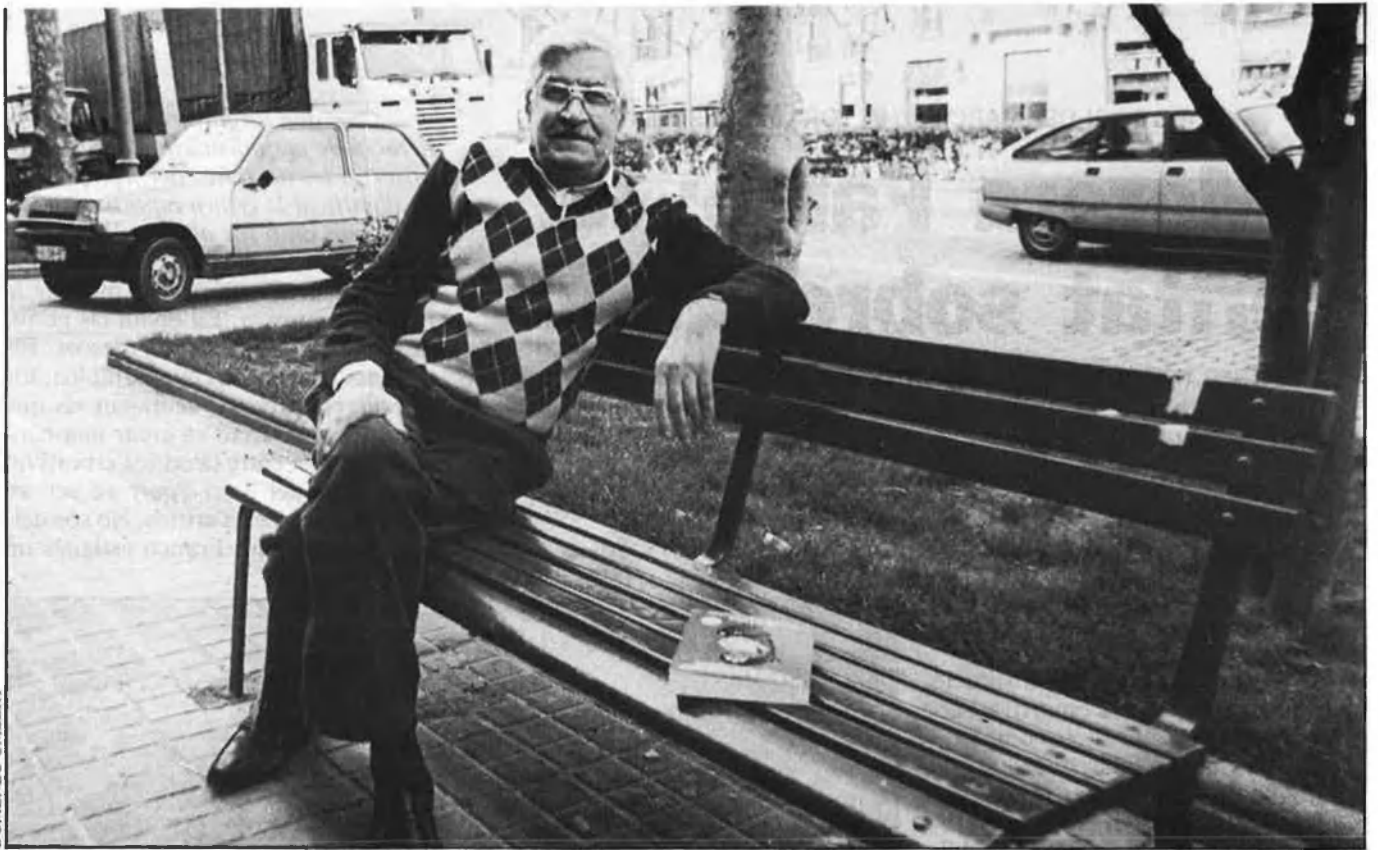
—Crec que formaves part d'una generació de periodistes que us vau proposar, a les darreries del franquisme, de dignificar la crítica esportiva. ¿Què ha passat amb tot allò?

—Tornem a Núñez. Ha tingut una intervenció nefasta dins el món de la premsa esportiva. Ell dividí els periodistes entre *addictes* i *canallescós*. Els *addictes* eren aquells que s'ajupien. Els *canallescós* érem evidentment els que el criticàvem. Això va crear una confusió terrible entre la crítica esportiva. L'aparició del diari *Sport* va ser un colp baix a aquesta crítica. No sóc dels que dic que amb Franco estiguéssim

DOMENEC UMBERT

«Un Barça que ho guanyi tot ja no interessa ni al mateix Barça».

«Si Núñez tornés a guanyar, valdria més entregar-se».

millor. Però durant el franquisme vaig poder exercir la crítica esportiva tot sorteiant expedients. A mi, el senyor Vicente Gil, metge particular de Franco i cap de la federació de boxa, em va amenaçar tres vegades de retirar-me el carnet. Ara no he pogut ni conservar la feina. Penso que és un exemple prou flagrant.

—*Sovint es fan comparances entre la societat catalana i el Barça. Alguns diuen que el Barça està en crisi perquè la societat catalana també ho està. Tu, que has conegut el Barça d'abans, ¿penses que va haver-hi mai un «Barça ideal»?*

—Penso que sí. El soci del Barça —i em sap molt greu dir-ho— s'ha tornat mesell. El soci d'abans es considerava partícep d'un club que lluitava contra alguna cosa. Representava, encara que fos de manera molt minsa, participar d'una resistència. Quan sentien la trompeta de Ferran Estrada tocant «L'emigrant» allà al gol sud, quasi tothom pensava «¡com les hi fotem!» allà al gol sud, quasi tothom pensava «¡com les hi fotem!». Curiosament, una vegada Franco morí i arriben les primeres eleccions democràtiques a can Barça, em plantejo fins a quin punt allò no va ser un frau. Per això jo saludo d'entrada el Grup d'Opinió, sense saber si són realment l'alternativa. Però, si més no, en deu anys són els únics que han aixecat la veu.

—*¿Quin seria, al teu parer, el Bar-*

ça que hauria de representar la imatge catalana?

—Ja ho he dit, no vull un Barça que ho guanyi tot. Vull més aviat tot allò que no és capaç de donar el senyor Núñez: un club senyorívol, que no se li xiuli o se l'escridassi allà on va. Un club que és capaç de generar tants beneficis, per comptes de llençar-los —com s'ha fet amb els seixanta milions de Félix i Tarrés, que no coneix ningú, o els 1.300 de Maradona— també ha de ser capaç de generar activitats de lleure per als socis. Potser és una utopia, però és massa bonica per rebutjar-la. Jo provinc de l'esport, vaig ser campió d'Espanya d'atletisme. Quan em vaig casar, el club em va regalar cinc-centes pessetes, i quasi em va saber greu de posar-me-les a la butxaca. Vaig tenir la sensació de fer un pecat. Jo pensava que l'esport era això, una aportació cívica. I jo vull aquest Barça, que vagi per aquest camí.

—*Un dels personatges que surt més mal parat en el teu llibre és en Nicolau Casaus...*

—Casaus és un personatge decebedor. Núñez i Gaspart ja estaven clissats des del primer dia, per entendre'ns. Dels tres, semblava l'home bo, i jo el tenia per un amic. A tot arreu feia el seu discurs. Quan anava a un poble de muntanya, els pins tenien un tornasolat blau i grana. Aplicava els colors a tot arreu, podia semblar pesat, però pensava... mira, fa barcelonisme. Després ja anà sortint tota la roba bruta. Hi ha una teoria que diu que Casaus

tenia un negoci que estava en fallida. I que, al despatx d'en Porcioles, pactat amb Núñez de presentar-se per separat i així restar vots a l'Arino. Si Casaus guanyava, dimitiria per raons d'edat al cap d'uns mesos i li passaria la presidència a Núñez. Si guanyava aquest, li oferia una vice-presidència. Tot a canvi de liquidar el negoci i fer-se càrrec de la gent. Ja dic, és només una teoria. No tenim proves, però se'n podrien tenir algun dia. La figura de Casaus empitjora quan ell —que sempre deia «Jo a Sarrià no hi posaré els peus ni que m'ho mani el metge»— havia estat soci de l'Espanyol a la postguerra, en els pitjors anys del club, quan era dominat per la policia i el funcionariat.

—*Potser hi haurà gent que pensarà que el teu llibre és poc objectiu, venint d'una persona tan apassionada com ets, i declaradament antinunyista.*

—Jo no voldria haver escrit aquest llibre. M'hauria volgut equivocar i que Núñez fos un bon president. Però penso que la història em dona la raó. Si no fos cert tot el que dic, m'exposo a mil maldecaps.

—*¿Penses que Núñez continuarà després del títol de Copa?*

—Penso que no, que no té cap importància que s'hagi guanyat o no. Penso que Núñez no dimitirà, que esgotarà el temps que li resta i es tornarà a presentar. Però, vaja, si tornés a guanyar, més val entregar-se. M'hauria desil·lusionat totalment del club. □